

Dodenherdenking 2025

Uit het hart gesproken:

Een moment van stilte dat te snel verdwijnt

Tijdens de Dodenherdenking raakten de woorden van dichter Wim Heijmans mij onverwacht diep. In het vertrouwde Kerkraads dialect sprak hij niet alleen over het verleden, maar ook over het nu — over wat vrijheid betekent, en vooral wat het heeft gekost om die te behouden.

Zijn toespraak nodigde uit tot echte bezinning. Gewoon: eerlijke woorden, dichtbij, in een taal die voelde als thuis. En juist daardoor kwamen ze bij mij keihard binnen.

Voor even was alles stil. Mensen keken niet op hun telefoon, niet naar elkaar. Alleen maar luisteren. Maar zoals zo vaak na een herdenking, lost dat moment zich snel weer op. Het publiek vertrekt. Het leven hervat zich. En bij velen verdwijnt het besef net zo snel als het kwam.

Het karakter verandert niet zomaar. En ergens speelt dat bekende mechanisme mee: gezien en gezien worden. We willen wel geraakt zijn — maar liever niet te lang.

Zonde, eigenlijk. Want zulke waardevolle momenten van reflectie verdienen meer dan rustig stilstaan en zwijgen. De kracht van taal — zeker in een dialect dat zo vertrouwd voelt — zou ons juist moeten aanzetten om de boodschap vast te houden. Niet voor even, maar voor altijd.

© Peter Trompetter

